

Č. 4823.

Učitelstvo. * Za docházení učitele z místa bydliště do místa působení a zpět nepřisluší cestovné po rozumu 2. odst. § 10 zák. č. 274/1919.

(Nález ze dne 24. června 1925 č. 11.627).

Věc: Emil H. v M. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran cestovného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem ošr-y v Š. ze 14. srpna 1919 byl st-l ustanoven za prozatímního učitele při obecné škole v M. a dekretem mor. zšr-y z 23. dubna 1921 byl jmenován definitivním učitelem bez určení služ. místa; setrval i nadále na svém dosavadním služ. místě v Ma., aniž vůbec do dne 10. listopadu 1922 do M. se přestěhoval.

K st-lově žádosti, aby mu bylo přiznáno cestovné (jízdné) za cesty konané v době ode dne 1. září 1919 do dne 10. listopadu 1922 z Ma., kde u svých rodičů bydlel, k vyučování do M., kde nenalezl obyvatelného bytu, prohlásila zšr výnosem z 26. března 1923, že nepovoluje mu náhrady za cesty vykonané k vyučování na škole v M., ježto byt ve škole byl k dispozici a bylo st-lovou věcí, aby si dal tento byt k obývání upravit, ježto dostával celý místní přídavek a k tomu za byt zajisté ani žádného nájemného neplatí. Jeho proti tomu podaný rozklad zamítla zšr výnosem z 29. listopadu 1923 z důvodu, že st-l měl v M. k dispozici volný byt. Další st-lovo odvolání zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím jakožto neodůvodněné, ježto právní nárok st-lův na přiznání žádané náhrady cestovného nelze v daném případě opřít o žádný z platných předpisů.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost v jediném svém bodu namítá, že nesprávným jest právní názor nař. rozhodnutí, jakoby st-lův nárok na placení cestovních výloh a diet za docházky z otcovského bytu z Ma. do jeho působení na škole v M., pokud tam vůbec nenalezl obyvatelného bytu, nedal o opřít o žádný z platných předpisů, neboť takový předpis sluší prý spatřovati v ustanovení § 10 par. zák. v souvislosti s výnosem min. fin. z 21. června 1920 č. 36.132 odd. II a III, vydaným pro státní úředníky. — —

Pokud se týče cestovného jest právní stanovisko žal. min. zcela v souhlasu se stavem zákona a jest proto stížnost bezdůvodná, neboť druhý odst. § 10 par. zák. č. 274/1919 mluví o nároku učitelů národních škol na cestovné při služ. výkonu mimo vlastní působení a normuje, že tento nárok řídí se předpisy vydanými o tom pro státní úředníky, čímž i případné starší předpisy učitelské by byly derogovány. Jest tudíž pro rozsah nároku směrodatnou jediné svrchu uvedená norma par. zákona, žádnou pozdější normou nemodifikovaná, a kdyby i existovaly předpisy, které přiznávají státním úředníkům nárok, o nějž běží, v rozsahu širším, nemohl by učitel národní školy p o t u d ničeho z nich pro sebe odvozovati. Ježto pak nárok na cestovné, jak zmíněno, po rozumu druhého odst. § 10 par. zák. jest v zásadě přiznáván toliko p ř i

služ. úkonu mimo vlastní působišť, a st-lův úkon, k němuž z domova docházel, jest ve vlastním působišti jeho, je zřejmo, že pro uplatňovaný nárok st-lův není v zákoně opory.

Č. 4824.

Samospráva obecní. — Administrativní řízení (Slovensko): * Za účinnosti zákona o zřízení župních a okresních úřadů z 29. února 1920 č. 126 Sb. není ministr s plnou mocí instancí ve věcech schvalování usnesení velkých a malých obcí stran zřízení obecního majetku.

(Nález ze dne 24. června 1925 č. 11920.)

Věc: P-ský komposesorát v P. (adv. Dr. Tomáš Černý z Prahy) proti ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska o zřízení obecního pozemku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: K žádosti stěžujícího si komposesorátu usneslo se ob. zastupitelstvo v P. z 30. prosince 1919 dáti svolení k tomu, aby pozemek místní č. . . , který jest v knihách pozemkových omylem připsán obci P. a který jest v užívání stěžujícího si komposesorátu, byl vložen knihovně na tento komposesorát. K odvolání obecního notáře zrušil adm. výbor býv. župy Nitranské rozhodnutím z 29. ledna 1920 toto usnesení ob. zastupitelstva, uloživ zároveň obci, aby na základě segregacionálního protokolu a jiných »urbárských« spisů zjistila, zda zmíněný pozemek patří obci či komposesorátu a aby pak nové rozhodnutí vydala.

Dne 17. ledna 1921 usneslo se ob. zastupitelstvo znova na tom, že dává zmíněné svolení, ježto ob. zastupitelstvo má určitou vědomost o tom, že vlastnické právo k uvedenému pozemku bylo v knihách pozemkových omylem připsáno obci, neboť pozemek byl vždy pokojně a bez překážky užíván komposesorátem. Toto usnesení bylo předloženo k schválení adm. výboru, k němuž usnesení došlo dne 15. dubna 1921.

Rozhodnutím z 8. března 1924 vyslovil župní úřad v Nitře, že usnesení ob. zastupitelstva ze 17. ledna 1921 schvaluje.

Stěžující si komposesorát podal z rozhodnutí župního úřadu odvolání, které žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl z důvodů meritorních.

Maje rozhodovati o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí musil se nss neprve z povinnosti úřední zabývati otázkou, byl-li žal. úřad vůbec příslušným vydati nař. rozhodnutí.

Jak patrně z nař. rozhodnutí ve spojitosti se spisy správními vystupoval žal. úřad v daném případě jako stolice odvolací, přezkoumáváje meritorně rozhodnutí župního úřadu v Nitře, kterým bylo odepřeno schválení usnesení ob. zastupitelstva v P. ze 17. ledna 1921. Tímto usnesením ob. zastupitelstva bylo vysloveno, že obec dává své svolení k tomu, aby pozemek, který jest v knihách pozemkových připsán — a to, jak se v usnesení uvádí, pouze omylem — do vlastnictví obce, byl vložen knihovně na stěžující si komposesorát. Usnesení ob. zastupitel-